

# YERYÜZÜ AYETLERİ

**Furuğ FERRUHZAD**

O zaman

Güneş soğudu

Ve bereket topraklardan gitti

Ve çöllerde yeşillikler kurudu

Ve balıklar denizlerde kurudu

Ve toprak

Ölülerini kabul etmez oldu artık.

Bütün solgun pencerelerde gece

Belirsiz bir düşünce gibi

Birikiyor durmadan ve taşıyordu

Ve yollar

Sonlarını karanlığa bıraktılar

Kimse aşkı düşünmez oldu.

Kimse düşünmez oldu yengiyi

Kimse

Hiçbir şey düşünmez oldu artık.

Mağaralarında yalnızlığın

Uyumsuzluk doğdu

Afyon ve esrar kokusuyla kan,

Başsız çocuklar doğdu

Gebe kadınlardan.

Koştular mezarlara sığındılar

Beşikler

Utaçlarından.

Kötü günler geldi ve karanlık  
Yenilince ekmeğe şaşkırtan gücü  
Tanrı elçiliğinin  
Kaçtılar adanmış topraklardan  
Aç ve sefil peygamberler.  
İnsanın kaybolmuş kuzuları  
Çobanın seslenişini duymaz oldular  
Çöllerin cennetinde.  
Aynaların gözlerinde sanki  
yığınınını  
Kemirdi aç gözlü  
fareler  
Altın yapraklarını  
kitapların Tersine yansiyordu renkler  
Kıpırtılar, davranışlar, görüntüler

Bir şemsiye gibi tutuşuyordu  
Başlarında aşağılık soytarıların  
Utanmaz yüzlerin orospuların  
Tanrının o kutsal ışık çemberi

Bataklıkları alkolün  
Ağulu buharlarıyla buruk  
Çekti derin köşelerine  
Durgun aydınlar  
Eskimiş raflarda, dolaplarda.

Güneş ölmüştü  
Güneş ölmüştü ve yarın  
Uslarında küçük çocukların  
Yitik, belirsiz bir kavramdı.

Defterlerine sıçrayan kapkara  
İri bir mürekkep lekesiyle  
Anlatıyordu çocuklar  
Tuhaflığını bu eskimiş sözcüğün.

Zavallı halk  
Yüreği ölgün, bitmiş, dalgın  
Huzursuz ağırlığı altında ölü gövdesinin  
Bir yerden bir yere sürünüyordu  
Ve önlenmez cinayet isteği  
Durmadan büyüyordu ellerinde.

Kimi zaman ufacık bir kıvılcım  
Bu cansız ve sessiz topluluğu  
Ta içinden dağıtıyordu birden.  
İnsanlar saldırarak birbirlerine  
Biri karısının boğazını  
Kör bir bıçakla kesiyordu  
Bir ana birer birer çocuklarını  
Tandırın ateşine atıyordu.

Boğulmuş kendi korkularında  
Ürkütücü duygusu suçluluğun  
Öldürdü öldürdü kör ruhlarını  
Ve çocukları.

Ne zaman bir tutsak asılırken  
Darağacının yağlı halatı  
Korkudan kasılan gözlerini  
Sıkarak dışarıya fırlatsa  
Onlar dalardı içlerine

Şehvetle titreyen bir düşünceden  
Gerilirdi yaşlı, yorgun sinirleri.

Ama her zaman alanın kıyısında  
Bu küçük canileri görürdün  
Durmuşlar ve dalgın bakıyorlar  
Fıskiyelerden suyun durmaksızın akışına.  
Ola ki gene de arkasına  
Ezilmiş gözlerinin ve donmuş derinlerde  
Yarı canlı bir küçük şey karışık,  
Kalmıştır.  
Güçsüz bir çırpınışla istiyordu  
İnanmayı su sesinin doğruluğuna

Ola ki...  
Ola ki.. ama ne sonsuz boşluk...  
Güneş ölmüştü  
Kim bilebilirdi artık  
Yüreklerden kaçan o üzgün  
güvercinin  
İnanç olduğunu...

Ah tutsağın sesi...  
Büyüklüğü senin umutsuzluğunun  
Işığa bir küçük yol açmayacak mı  
Bu uğursuz gecenin bir köşesinden?  
Ah tutsağın sesi...

**Çeviri: Onat KUTLAR - Celal HOSROVŞAHİ**